

19.s.e.trin. 2017

Salmer

2 Lover den Herre

Dåb 844 Med favnen fuld af kærlighed v. 1-3 før og 4-6 efter

487 Nu fryde sig hver kristen mand (Lasse Lunderskovs melodi)

-

892 Troen er ikke en klippe (NB. 100 salmer)

Efter nadver 498 Gud efter dig jeg længes v. 4 -5 ((mel. sen. trad. form)

31 Til himlene rækker din miskundhed Gud

Gud gør dét, der skal til

Grotesk situation

Prøv og tænk hvis du havde en sygdom – måske var du blevet lam i den ene side af kroppen eller havde brækket benet. Du var blevet hjulpet hen til sygehuset af din familie, eller bekendte, der havde gjort en stor indsats – ligesom den lamme mands venner, der havde ødelagt taget på et hus for deres vens skyld.

Prøv så at forestille dig, at du ligger der på briksen foran lægen og sygeplejersken og så siger lægen noget meget mærkeligt til dig: ”Dine synder et tilgivet dig”.

Vi ville nok tænke, at nu var lægen blevet lidt kuk kuk – at han selv havde slået hul i hovedet, for hvorfor skulle han lige sige det?

Vi havde jo hjulpet vores ven hen på sygehuset for at få ham helbredt – ikke for at få tilgivelse. Nej, tag lige og helbred ham i stedet for al den snak om tilgivelse.

Situationen ville forekomme helt grotesk – og det var det også på Jesu tid.

Det er i det hele taget provokerende, at Jesus begynder med at *tilgive* den lamme mand.

For er det ikke det samme som at udbasunere, at dette menneske er en synder? Og så lige foran alle disse mennesker! Hvad bilder Jesus sig ind?

Men Jesus begynder med tilgivelsen for det er det, den lamme mand har brug for. Han begynder med tilgivelsen, fordi den lamme mand er et menneske.

Og med til at være et menneske hører, at der er ting i livet vi gør og som vi kommer til at fortryde; ting, vi aldrig have sagt, eller ord, man *skulle* have sagt, før det blev for sent. Eller døre, man aldrig skulle have smækket. Eller som en fængselspræst fortæller: Mennesker, man ikke skulle have slået ihjel.

Det var ikke lige det, de gode venner havde regnet med, da de begyndte at banke tagsten ned! Og de skriftkloge finder anledning til at kalde Jesus en gudsbespøtter for senere at kunne forfølge ham og til sidst lade ham korsfæste.

Men hvorfor er det vigtigste for Jesus, at tilgive mandens synd?

Selv mord

Jeg begravede en gang for mange år siden en dame der havde begået selvmord. Ingen ved *hvorfor* hun gjorde det, og det får vi aldrig at vide. Det ved kun Gud.

Men jeg tror hun gjorde det af skam. Skam over noget hun havde gjort i sin fortid. Det var en skam som gjorde, at hun ikke synes, at hun kunne gå uden for en dør, for hvad ville folk ikke tænke om hende.

Hendes dom over sig selv lammede hende som manden på båren. Skammen bandt hende til sit hjem, der var blevet et fængsel og det endte med at hun begyndte at drikke.

Og til sådan en som hende ville det ikke have hjulpet at få hende på en alkoholafvædningsanstalt. Det ville ikke have hjulpet, at hun blev alkoholfri. Ikke i første omgang. For det ville ikke hjælpe hende med hendes *egentlige og grundlæggende* problem.

Nej, jeg tænker, at hun i virkeligheden havde brug for syndernes forladelse.

For hendes synd er lammede hende totalt. Lammede hende så meget at hun til sidst tog sit eget liv.

Man kan blive lammet i samvittighedsspørgsmål. Ja, måske helt fysisk lammet. Det første vi overhovedet har brug for er slet ikke *fysisk* frelse, men *livsfrelse*.

Syndsforldens styrke

Måske undrer vi os over rækkefølgen, for, for os, er syndsforldelse ikke rigtig noget vi regner for noget. Det er jo netop bare ord.

Men som en fængselspræsten siger om de indsatte i fængslet og den skyld *de* bærer på:

”Deres skyld handler ikke bare om den forbrydelse, de har begået. For ham, der har røvet fire tankstationer, kan følelsen af den smerte, han har påført sin mor, familie og kæreste være den tungeste byrde at bære. Den skal de leve med resten af livet.

Og her kan et ord fra fængselspræsten være befriende. Ikke sådan i fysisk forstand, men i den forstand, at du ikke blot bliver set som forbryder, men at du i Guds øjne bliver set lige så meget som et menneske.

For det er hvad Jesus gør, når han som det første siger: ”Søn, dine synder tilgives dig”.

Til-givelse betyder, at give sig selv til den anden igen. Syndernes forladelse betyder, at det sund, den afstand der var mellem os før, er der kommet en bro over. Der er rakt en hånd ud, som vil dig, på trods af din synd.

Tilgivelse er ikke det samme som at sige, at man ikke skal tage sin straf for det man har gjort. Slet ikke. Men tilgivelse betyder, at jeg ser dig som et menneske igen. Et menneske jeg kan være sammen med. Og det har alle mennesker brug for.

Det som Eskill fra den norske serie SKAM, som til sin veninde Noora, som isolerer sig med sine problemer, siger: *Hvorfor tror du, at du skal klare alt alene her i verden?"*

Det er et godt spørgsmål: *Hvorfor tror du, at du skal klare alt alene her i verden?"*

Eskill siger dermed, at ingen kan bære sig selv. Ingen er alene. Og det ER i orden at række ud efter hjælp.

Men man kan jo ikke se en tilgivelse. Når vi tilgiver et andet menneske sker der jo ikke nogen synlig forandring. Alt er det samme som før.

Og hvis vi skal vende os til historien om den lamme mand, så er det først, da Jesus slår ud med hånden, og siger til den lamme, at han skal tage sin seng og gå at forsamlingen tænker 'yes, fantastisk'.

Nu kan vi se, at det sker noget. Det er typisk mennesker at reagere på den måde.

Og Jesus gør det heller ikke altid lige nemt for sig selv.

Det ville virkelig have været meget lettere for Jesus, hvis han *straks* havde bedt den lamme rejse sig og gå.

Så kunne han have solet sig i folks beundring og glæde og have undgået alle de besværlige spørgsmål, som de skriftkloge og vi andre ikke kan lade være med at stille om det der med syndsforladelsen.

Men Jesus valgte aldrig de nemme løsninger, men det, der skulle til.

Samvittigheden Vi kender det fra sproget, at vore handlinger kan lamme os så meget, at vi ikke selv kan flytte os. Som den dame der begik selvmord.

Eller sagt på en anden måde: Det trykker mere HVAD vi har gjort, end hvad tilværelsen RAMMER os med.

Det er det mest lammende i et menneskeliv, at bære rundt på vore synder. For vi kredser om det vi har gjort. Kan ikke få styr på det – før der er en, der siger: Min ven: Dine synder er tilgivet dig. OG jeg bærer med. Sådan en ven er Jesus.

Og hvis vi vil indrømme dét, er det i virkeligheden slet ikke provokerende, at Jesus lægger ud med at tilgive den lamme mand.

For han gør blot dét, der skal til for det andet menneske. Han gør det for livets skyld.

For sådan handler Gud. Han gør ikke altid som vi forventer, men det, der skal til.

Det er som vi hørte fra alteret, fra Paulus brev til Efeserne: "Læg løgnen bort og tal sandhed med hinanden". Amen.